

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **MgA. M. U., nar. X,**
bytem X
v řízení zastoupeného JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem
se sídlem Olomouc, Riegrova 376/12

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury ČR,**
se sídlem Maltézské nám. 471/1, 118 11 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 5. 12. 2017, č. j. MK 75593/2017
OLP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra kultury ze dne 5. 12. 2017, kterým zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 28. 7. 2017, č. j. MK 47272/2017 OPP o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k restaurování, formulovanou jako žádost „o udělení povolení k restaurování v oboru: restaurování nástropní a nástěnné malby“.

2. Žalobce namítá, že byl napadeným rozhodnutím přímo zkrácen na svých právech. K odstavci 1.1 napadeného rozhodnutí namítá, že štuková kytice je retušovaný originál, kdy se retuš uplatňuje pouze na místech s absencí barevné vrstvy a nemůže tudíž působit přeretušovaně. Omylem je také tvrzení, že malba neobsahuje figurální motivy. Kromě alegorických postav a personifikací je plná mořských živočichů a medúz, stylizovaných rostlinných a živočišných motivů. Není zde ani podstatné, jestli je restaurován figurální nebo ornamentální motiv, protože problematika a postup restaurování je totožný. Rozdíl by byl pouze v případné rekonstrukci v barvě, či hmotě.
3. K odstavci 1.3 rozhodnutí namítá, že pokud je známo, tak restaurátorský průzkum je samostatně prováděný úkon před samotným restaurováním a je mu věnována samostatná dokumentace. Je důležitý zejména pro vyjasnění koncepce restaurování a badatelskou činnost. Proto stačí mnohdy pouze odkaz v samotné restaurátorské dokumentaci nebo zmínka o jeho rozsahu a metodice. Chybou zcela nepochybně není absence restaurátorského průzkumu vypovídající o stavu památky a malířské technice.
4. K odstavci 2.1 namítá, že není pravdou, že chybí fotografie z průběhu restaurování. Jednotlivé etapy jsou zřetelně vyobrazeny v přiložených fotografiích. Žalobce nesouhlasí s tím, že podmínkou kvalitního restaurování je přítomnost figurálního motivu. Je to právě citlivost techniky a rozsahu poškození díla, které dokazují náročnost a odbornost zásahu.
5. K odstavci 2.2 rozhodnutí namítá, že pokud je míra zpraškovatění v toleranci, pak není důvod přikročit k předzpevnění, jelikož existuje riziko zapenetrování nečistot do póru malby. Odpovědnost za úkony byla na vedoucím práce a ten se rozhodl dle svého nejlepšího svědomí a zkušeností. Žalovaný si v odůvodnění protiřečí, když navrhuje použití vlhčených zábalů (navíc odizolovaných netexem) na odstranění ztmavých květů a naopak doporučuje místo PUR pěny lehčenou vápennou omítku, která by místo značně provlhčila, přetížila a způsobila tak na malbě rozsáhlé mapy a ztmavlá místa.
6. K odstavci 3.1 namítá žalobce, že žalovaný vytýká pouze kvalitu náčrtu a nedostatek fotografií, což je subjektivní pohled, ale podle názoru žalobce mají dostatečnou vypovídací hodnotu a dobrou kvalitu, odpovídající tehdejšími možnostem. K samotnému restaurování a obsahu textové části nemá žalovaný závažné připomínky. Je proto s podivem, že tato dokumentace byla žalovaným v předchozím řízení nejprve přijata a následně zcela účelově vyřazena, což svědčí o tom, že žalovaný a jeho pracovníci jsou vůči žalobci z neznámého důvodu zaujati.
7. K odstavci 4.1 namítá, že výtky žalovaného vycházejí z neznalosti celkové problematiky restaurování, když zmíněná „rušící vrstva nečistot“ se nenachází pouze na povrchu, jak se domnívá žalovaný, ale jedná se o celkové ztmavnutí omítkových vrstev vlivem dlouhodobého zatékání. Po konzultaci s památkáři se nepřikročilo k rekonstrukci, ale úsek byl restaurován s přiznáním trvalého následku degradačních procesů. Proto jsou výtky žalovaného nedůvodné, založené na chybné interpretaci.
8. Žalobce dále poukazuje na to, že u zbývajících dokumentací se žalovaný zabývá zcela subjektivním pohledem na kvalitu provedených retuší a rekonstrukcí se snahou zpochybnit odborné schopnosti žalobce a jeho výtvarný cit. K tomu žalobce podotýká, že v době realizace prací se nacházel v pozici studenta pod odborným vedením, které jeho zásahy bedlivě sledovalo po celou dobu a k provedení nemělo v celém průběhu sebemenší výtky, což bylo stvrzeno i samotnou bezproblémovou kolaudací díla. O nízké míře kompetence žalovaného svědčí mimo jiné například zamítavý postoj k použití BEVY 371 u

temperových technik, kdy není problém ani tak v samotném konsolidantu, ale spíš v koncentraci a použitém rozpouštědle.

9. Dále žalobce vytýká rozhodnutí žalovaného, že nemá potřebné náležitosti, pokud jde o odůvodnění, neboť považuje za nepřipustné, aby správní orgán opisoval do odůvodnění předchozí obsah rozhodnutí včetně doslovného přepisu podání žalobce. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné, když nepřezkoumatelnost spatřuje v nedostatku důvodů rozhodnutí a skutečnost, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje další zásadní doplnění. Jedná se tak o závažné vady řízení, navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí
10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno, proč není možno vyhovět žalobci a udělit mu povolení k restaurování v požadované specializaci, když důvodem byla skutečnost, že nepředložil nejméně tři restaurátorské práce ve specializaci restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb, kterými by prokázal své odborné schopnosti podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb. s tím, že předložené dokumentace restaurátorských prací jsou nedostatečné tak, jak je objasněno v rozkladem napadeném rozhodnutí. Ministerstvo kultury své závěry opírá o znalecký posudek Národní galerie v Praze ze dne 29. 11. 2012, k jehož obsahu se před vydáním rozkladem napadeného rozhodnutí žalobce nevyjádřil, ačkoliv mu to bylo řádně umožněno. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v žalobních námitkách nevyvrátil podstatnou vadu předložených restaurátorských dokumentací, kterou konstatuje znalecký posudek Národní galerie v Praze č.j. NG 1712/2012 ze dne 29.11.2012, a to skutečnost, že dokumentace neobsahuje komplexní restaurátorský průzkum a jeho vyhodnocení v souladu s ustanovením § 14a odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb. Žalobce tak nikterak nevyvrací existenci zřejmých a podstatných vad jím předložených dokumentací. Žalovaný zdůrazňuje, že jednotlivé žalobní námitky směřují převážně vůči zjištěním uvedeným ve znaleckém posudku, že se k tomuto posudku měl žalobce možnost vyjádřit před vydáním rozkladem napadeného prvoinstančního rozhodnutí, avšak neučinil tak. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno na žádost, uplatňuje se zde v plném rozsahu zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu a žalobce nemůže konkrétní námitky vůči znaleckému posudku uplatňovat až v rozkladu, případně v podané žalobě.
11. I z věcného hlediska však námitky uvedené v žalobě považuje za nedůvodné. Námitku ohledně kvality retuše uvedenou v odstavci 1.1 jednoznačně vyvrací znalecký posudek a argumentace žalobce nemůže nic změnit na skutečnosti, že v dokumentaci absentuje restaurátorský průzkum. Není pravdou, že by znalecký posudek uváděl, že malba neobsahuje figurální motivy. Posudek uvádí: „Jedná se o ornamentální malbu, která svou náročností neodpovídá náročnosti kategorie restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb, která zahrnuje restaurování figurální malby“. Z uvedeného je patrné, že posudek hodnotil rozsah náročnosti předložené restaurátorské práce ve vztahu k rozsahu náročnosti potřebnému k prokázání náležitých odborných schopností pro udělení povolení v požadované specializaci, která zahrnuje i restaurování figurální malby, což je podstatný rozdíl. Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým námitkám, žádné z těchto námitek neshledal důvodnými, a to zejména pokud jde o nedostatky v dokumentaci restaurování. K námitce týkající se odstavce 2.2 konstatoval, že žalobce nikde v textové části dokumentace neuvádí, že by míra zpráškovatění malby byla v toleranci umožňující provést čištění bez předfixáže, ani jinak svůj nevhodný postup v textu neodůvodňuje s tím, že to

vše mělo být obsahem zákonem požadovaného restaurátorského průzkumu, který ale žalobce neprovedl. Odkaz žalobce na odpovědnost vedoucího práce není důvodný, neboť žalobce jako žadatel měl povinnost předložit samostatně provedené práce, jak bylo výslovně uvedeno v § 14a odst. 4 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb. Vyjádřil se také k námitce podjatosti ze strany žalobce, kterou neshledal důvodnou. K většině námitek týkajících se konkrétního provedení prací uvedl žalovaný, že ve světle prokázané absence komplexního vyhotovení restaurátorského průzkumu a neúplné fotodokumentace neshledal námitky relevantní. Vyjádřil se také k námitce týkající se odůvodnění napadeného rozhodnutí ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím. Zdůraznil, že přezkoumával rozklad žalobce v rozsahu jeho námitek, uvedených v rozkladu, přičemž námitky žalobce v rozkladu se týkaly pouze toho, že žalovaný opřel své zamítavé prvoinstanční rozhodnutí o znalecký posudek znaleckého ústavu Národní galerie v Praze, který žalobce označoval za podjatý. Námitky se netýkaly toho, že by prvoinstanční správní orgán nesprávně zjistil skutkový stav a neopřel své rozhodnutí o platnou právní úpravu, proto nebyl důvod se touto věcí zabývat v napadeném rozhodnutí. Souhrnné vyhodnocení skutkového stavu je obsaženo na straně 26 až 28 prvoinstančního rozhodnutí a bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím. Žalovaný je tedy přesvědčen o tom, že je možné věc rozhodnout i bez oponentního znaleckého posudku a posoudit, zda v předložené dokumentaci absentuje restaurátorský průzkum a jeho komplexní vyhodnocení dle zákona a zda v nich absentuje fotodokumentace v rozsahu předepsaném v ustanovení § 14a odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb. tak, jak uvádí znalecký posudek Národní galerie.

12. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 18. 11. 2002 Ministerstvu kultury žádost o povolení k restaurování v oboru: Restaurování nástrojných a nástěnných malby. Dne 6. 2. 2003 žalobce upřesnil rozsah své žádosti na specializaci „*Restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb*“. Dne 5. 9. 2003 podal žalobce návrh na rozšíření původní žádosti o specializaci „*Restaurování malířských uměleckých děl – polychromie na sochařských dílech - dřevěných plastikách*“. O tomto návrhu bylo samostatně rozhodnuto rozhodnutím ze dne 10. 10. 2003.
13. Žádost žalobce ze dne 18. 11. 2002 zamítlo ministerstvo rozhodnutím ze dne 26. 01. 2004, č. j. 17589/2002-II, k podanému rozkladu ministr kultury rozhodnutím ze dne 13. 5. 2004, č. j. 7982/2004 prvostupňové rozhodnutí ministerstva zrušil a věc vrátil ministerstvu k novému projednání. Ministerstvo následně rozhodnutím ze dne 11. 10. 2004, č. j. 17589/2002-II žádost opět zamítlo a podaný rozklad zamítl ministr kultury rozhodnutím ze dne 12. 4. 2005, č. j. 5707/2005, které žalobce napadl žalobou. Městský soud rozsudkem sp. zn. 5 Ca 174/2005 ze dne 4. 10. 2006 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 4. 2008, sp. zn. 5 As 18/2007 - 157 zrušil rozsudek Městského soudu a věc mu vrátil k novému řízení. Městský soud rozsudkem ze dne 24. 2. 2010, č.j. 5 Ca 143/2008 – 288 rozhodnutí ministra kultury ze dne 12. 4. 2005 zrušil a ministr kultury následně rozhodnutím ze dne 26. 8. 2010, č. j. MK-16911/2010 OLP zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 11. 10. 2004 a věc mu vrátil k novému projednání.
14. Městský soud ve zrušujícím rozsudku č.j. 5 Ca 143/2008 – 288 uložil žalovanému, aby znovu posoudil žalobcem předložené dokumentace a učinil závěr, zda žalobce prokázal podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona své odborné schopnosti pro restaurování v jím požadované restaurátorské specializaci.

15. Ministerstvo kultury vydalo dne 28. 7. 2017 pod č. j. MK 47272/2017 OPP rozhodnutí, kterým zamítlo žalobci žádost o povolení k obnově kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo umělockořemeslnými pracemi ve specializaci restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb. Ministerstvo v odůvodnění konstatovalo, že žadatel v řízení neprokázal své odborné schopnosti podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona pro udělení povolení, protože nepředložil úplné dokumentace nejméně tří restaurátorských prací dle §14a odst. 5 písm. c) zákona, kterými by prokázal, že již úspěšně a samostatně restauroval věci, které nejsou kulturními památkami (s výjimkou stanovenou v § 14a odst. 12 zákona). Žadatel předložil šest dokumentací restaurátorských prací, během řízení byl ministerstvem opakovaně vyzýván k jejich doplnění. Jak vyplývá ze shromážděných podkladů (ze znaleckého posudku Národní galerie v Praze ze dne 29. 11. 2012, ale také ze záznamů jednání komise Ministerstva kultury pro restaurování ze dne 14. 3. 2003, ze dne 18. 9. 2003 a ze dne 5. 12. 2003, posudku tří nezávislých expertů ze dne 5. 5. 2003, posudku RNDr. M. N., ak. mal. ze dne 2. 12. 2006, posudku ak. mal. M. P. ze dne 11. 12. 2003, posudku PhDr. D. E. ze dne 23. 1. 2009), žadatel v řízení předložil neúplné dokumentace, jejichž fotodokumentační i textová část je nedostatečná a žadatel jimi dostatečně neprokázal odborné schopnosti podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona pro plný rozsah požadované specializace. Fotodokumentační část dokumentací je neúplná ve vztahu k § 14a odst. 6 zákona, když nejsou vypovídajícím způsobem zachyceny jednotlivé fáze restaurování, mnohdy rovněž chybí důležité snímky celkového stavu díla před započatím restaurování, v průběhu jednotlivých etap a po skončení práce. Grafická část dokumentací je v některých případech (práce ve Valdštejnském paláci v Praze, práce ve Vysokém Mýtě) nejasná, zmatečná a nekvalitní a tedy nedostačující. Rovněž textová část dokumentací je nedostatečná, neboť v rozporu s § 14a odst. 6 zákona, dokumentace neobsahují komplexní vyhodnocení příslušných průzkumů a výzkumů, což představuje závažný nedostatek – zejména s přihlédnutím k tomu, že žadatel používá postupy, které jsou ve vztahu k uváděným zjištěním problematické či zcela nevyhovující a bez jasného zdůvodnění neobhajitelné (např. práce v Moravské Třebové, práce ve Vysokém Mýtě). Ministerstvo pak zdůraznilo, že ve všech případech buď absentuje, nebo je zcela nedostatečný samotný průzkum nebo jeho vyhodnocení (v dokumentaci práce v Olomouci chybí průzkum stavu památky a malířské techniky, v dokumentaci práce v Bozkově žadatel provedl pouze vizuální průzkum, který je pro požadovanou specializaci a prokázání žadatelových odborných schopností pro danou specializaci naprosto nedostatečný; v dokumentaci práce ve Valdštejnském paláci v Praze se žadatel nezabýval průzkumem barevných vrstev; nedostatečný je průzkum i v případě práce v Šumperku, kde chybí hlubší laboratorní průzkum obhajující zvolený postup či průzkum barevných vrstev, a v případě práce v Moravské Třebové a ve Vysokém Mýtě chybí vyhodnocení průzkumu). Žadatel v předložených dokumentacích rovněž dostatečně nezdůvodňuje volbu konkrétních postupů či použitých materiálů, a to v některých případech i přes jejich značnou problematickost. Součástí restaurování je i schopnost zpracovat restaurátorskou dokumentaci, která je výchozím podkladem pro budoucí restaurátorské zásahy. Její součástí musí být i koncepce restaurátorského zásahu v širších souvislostech, restaurátor musí umět zdůvodnit volbu použité technologie, která vychází z výsledků provedeného komplexního restaurátorského průzkumu. Jasně patrný nedostatek je například v případě dokumentace restaurování v Šumperku či Bozkově. Žadatel by měl prokázat znalost a dovednost použití dalších potřebných technologických postupů či schopností, tedy i základní dovednost, zachovat původní styl a způsob malby. O této schopnosti však

vznikají důvodné pochybnosti, zejména s ohledem na kvalitu prací prezentovaných v dokumentaci práce v Bozkově, kde je patrná nekvalitní rekonstrukce horní části Panny Marie, zcela nedostačující je zde (zejména na obloze restaurovaného výjevu) rovněž retuš, v dokumentaci práce v Moravské Třebové, kde jsou patrné špatně vyretušované tmely a retušované partie se místy jasně vydělují od originální malby, či v dokumentaci práce v Šumperku, kde je zřejmá zcela pochybná kvalita retuše a rekonstrukce andílka na fotografii č. 21. Vzhledem k tomu, že v jednotlivých dokumentacích opakovaně chybí důležité srovnávací snímky zachycující stav díla před restaurátorským zásahem a po něm, nelze jimi dle ministerstva prokázat, že restaurátorským zásahem byla respektována technická a výtvarná struktura originálu. Náročnost některých předložených prací pak neodpovídá náročnosti požadované specializace, na což poukázal posudek Národní galerie v Praze ze dne 29. 11. 2012. Jde o práci v Olomouci a práci ve Vysokém Mýtě, které bez ohledu na otázku jejich zařazení dle třídníku specializací v příloze č. 1 zákona svým obsahem, rozsahem prováděných restaurátorských prací a jejich náročností nejsou průkazné ve vztahu k posouzení odborných schopností žadatele podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona a žadatel jimi neprokázal (rovněž s ohledem na další výše uvedené nedostatky a neúplnosti těchto dokumentací) potřebné odborné schopnosti podle uvedeného ustanovení pro plný rozsah požadované specializace. Ministerstvo závěrem konstatovalo, že žadatel v řízení o povolení k restaurování nepředložil ve smyslu § 14a odst. 5 písm. c) zákona dokumentace nejméně tří restaurátorských prací ve specializaci restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb, kterými byl prokázal své odborné schopnosti podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona.

16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl ministr kultury napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Se závěry prvostupňového správního orgánu se ztotožnil, neboť i on má za to, že nejsou splněny podmínky pro udělení povolení. Pokud se Ministerstvo kultury ve svých hodnotících závěrech opírá zejména o znalecký posudek Národní galerie ze dne 29. 11. 2012, nespátril v tomto postupu žádný problém, neboť žalobce měl před vydáním rozkladem napadeného prvostupňového rozhodnutí možnost vyjádřit se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, avšak to neučinil. Námitku o podjatosti členů komise považoval ministr za bezpředmětnou, neboť členové komise se na vypracování znaleckého posudku nepodíleli. K námitce údajné podjatosti některých osob, které mají bezprostřední vztah k Národní galerii v Praze, uvedl, že není patrné, které konkrétní osoby by měly být podjaté. Zdůraznil, že veškeré námitky týkající se podjatosti znaleckého ústavu Národní galerie byly podrobně vypořádány v usnesení ze dne 28. 11. 2012 č. j. MK 73607/2012 OPP, kdy se toto usnesení opíralo o rozsudek městského soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 5Ca 143/2008. Podjatost znaleckého ústavu Národní galerie v Praze byla již vyřešena právě usnesením z 21. 12. 2012, proti kterému žalobce nepodal odvolání. Žalobce v rozkladu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o podjatosti Národní galerie v Praze, pouze odkázal na své předchozí námitky uplatněné před více než pěti lety, jejichž vypořádání však v citovaném usnesení nenapadl opravným prostředkem. Pokud pak žalobce v rozkladu namítl nezákonnost rozkladem napadeného rozhodnutí, neobjasnil, v čem konkrétně spatřuje tento namítaný rozpor napadeného rozhodnutí správními předpisy.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce s rozhodnutím bez nařízeného jednání výslovně souhlasil a žalovaný k výzvě soudu o nařízení ústního jednání nepožádal, postupoval Městský soud v Praze podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

18. V projednávané věci je podstatné, že ve věci bylo v různých řízeních vydáno několik rozhodnutí, a to jak správními orgány, tak i městským soudem (2 rozhodnutí), a také i Nejvyšším správním soudem. Městský soud považuje za nutné zejména zdůraznit závěry zdejšího soudu uvedené v rozsudku ze dne 24.2.2010, č.j. 5 Ca 143/2008 – 288, kterým městský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 1.4.2008, č.j. 5 As 18/2007 - 157 zrušil předchozí rozhodnutí ministra kultury ze dne 12. 4. 2005, č.j. 5707/2005 a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení. Městský soud v tomto rozsudku uvedl, že *„držitel povolení k restaurování malířských uměleckých děl (kód 1 třídníku) může restaurovat i uměleckořemeslná nefigurální malířská díla (kód 3d) třídníku, držitel povolení k restaurování uměleckořemeslných nefigurálních malířských děl však nepochybně může provádět pouze méně náročné restaurátorské práce, nikoliv restaurovat malířská díla s lidskými postavami. Má-li žadatel o povolení k restaurování ve specializaci malířská umělecká díla – nástěnné malby (kód 1 třídníku) prokázat své odborné schopnosti pro restaurování malířských uměleckých děl v této specializaci, která předpokládá schopnost restaurování nástěnných maleb se zobrazením lidských postav, měl by předložit dokumentaci, která tyto jeho schopnosti prokazuje. Proto Městský soud ve svém rozsudku, následně zrušeném Nejvyšším správním soudem, dospěl k závěru, že žalobcem předložené dokumentace restaurátorských prací ve Vysokém Mýtě a v Olomouci, které neobsahovaly figurální prvky, z pohledu třídníku nemohou prokázat odborné schopnosti žalobce podle § 14a) odst. 4 písm. b) zákona pro jím požadovanou restaurátorskou specializaci zařazenou v třídníku pod kódem 1, neboť z pohledu třídníku tyto restaurátorské práce mohou prokázat odborné schopnosti pouze pro specializaci uvedenou v třídníku pod kódem 3 d) právě proto, že neobsahují figurální prvky. Vymezení pojmu „figurální“ opřel žalovaný o odborný výklad pojmu „figurální sgrafito“ ze dne 19. 10. 2005, který vypracoval pro jiné správní řízení žalovaného prof. PhDr. M. H., ředitel Ústavu pro dějiny umění Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, založený ve spise. Odůvodnění svého závěru městský soud uvádí proto, že v této části byl jeho rozsudek zrušen pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud však navzdory zjištěné nepřezkoumatelnosti jako obiter dictum vyslovil názor, že bez dalšího nesdílí závěr městského soudu ani správního orgánu, podle něhož určité dílo není malířským uměleckým dílem, ale dílem uměleckořemeslným jenom proto, že v sobě neobsahuje figurální prvky, a uvedl, že posouzení, zda předložená dokumentace restaurátorských prací spadá pod konkrétní předmět specializace dle třídníku, je třeba provádět individuálně. Tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu je městský soud i žalovaný v dalším řízení vázán.“*
19. Zejména z odůvodnění nyní napadeného prvostupňového rozhodnutí je patrné, že se ministerstvo řídilo právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveného obiter dictum ohledně zařazení předložených prací pod jednotlivé specializace Třídníku specializací v příloze č. 1 zákona, když vyhovělo námitce žadatele proti vyloučení prací ve Vysokém Mýtě a v Olomouci a v novém řízení již posuzovalo všechny žadatelem předložené dokumentace. Vzhledem k tomu, že tedy již byly hodnoceny všechny předložené dokumentace restaurátorských prací, stal se bezpředmětným zásadní spor řešený v předchozím řízení, tedy spor o zařazení dvou předložených dokumentací

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

restaurátorských prací ve Vysokém Mýtě a Olomouci pod jinou restaurátorskou specializací v rámci třídníku, než o kterou žalobce požádal v předcházejícím správním řízení.

20. V projednávané věci je mezi účastníky i nadále sporné, zda žalobce, který splňuje podmínky kvalifikačních předpokladů podle § 14a odst. 1 písm. a) zákona, splňuje také podmínku odborných schopností podle písm. b) téhož ustanovení.
21. Podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona se odborná způsobilost prokazuje splněním odborných schopností, které jsou souhrnem znalostí a dovedností, zaručujících zachování hmotné podstaty kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi při respektování jejich autenticity; prokazují se předložením dokumentace, ze které vyplývá, že fyzická osoba žádající o udělení povolení k restaurování již úspěšně a samostatně restaurovala věci, které nejsou kulturními památkami.
22. Podle § 14a odst. 5 písm. c) zákona povolení k restaurování je udělováno na základě písemné žádosti, která musí obsahovat vymezení požadované restaurátorské specializace podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu. K žádosti se přikládají dokumentace nejméně tří restaurátorských prací na věcech, které nejsou kulturními památkami, z nichž nejméně jedna nesmí být starší dvou let.
23. Podle § 14a odst. 6 zákona dokumentace podle odst. 4 písm. b) musí obsahovat komplexní vyhodnocení příslušných průzkumů a výzkumů, fotodokumentaci stavu díla před započatím restaurátorské práce, v průběhu jednotlivých etap, a po ukončení práce, popis použitých technických a technologických postupů a materiálů, rozbor a vyhodnocení případných nových zjištění o díle a pokyny pro jeho další ochranný režim.
24. V souzené věci žalobce podal ke správnímu orgánu žádost o povolení k restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb a předložil 6 dokumentací restaurátorských prací.
25. Městský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
26. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že rozhodnutí nemá potřebné náležitosti, neboť považuje za nepřípustné, aby správní orgán opisoval do odůvodnění předchozí obsah rozhodnutí včetně doslovného přepisu podání žalobce. A kromě toho nepřezkoumatelnost spatřuje v nedostatku důvodů rozhodnutí a v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje další zásadní doplnění.
27. Soud považuje za nutné zdůraznit, že takto vznesená námitka je na hranici přezkoumatelnosti, neboť žalobce neuvádí žádné konkrétní důvody, které podle něj v rozhodnutí absentují, ani neuvedl, proč považuje skutkový stav za nedostatečný a v čem by mělo spočívat jeho zásadní doplnění.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve vymezil právní rámec projednávané věci, zhodnotil závěry prvostupňového správního orgánu, se kterými se ztotožnil, a následně vypořádal všechny velmi obecně vznesené rozkladové námitky žalobce, přičemž zdůraznil,

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

že podjatost znaleckého ústavu již byla pravomocně vyřešena. K obecné připomínce již dříve vznesených námitek, žalovaný přiléhavě upozornil na to, že tyto námitky nemohly reagovat na znalecký posudek ze dne 29.11.2012 a vyvracet v něm obsažená konkrétní hodnocení. Závěrem pak zdůraznil, že žalobce v rozkladu sice namítal nezákonnost rozkladem napadeného prvostupňového rozhodnutí, ale že žalobce neobjasnil, v čem konkrétně spatřuje tento namítaný rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

29. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitek účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitek a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat
30. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
31. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou tedy řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Soud považuje za nutné uvést, že kvalitu napadeného rozhodnutí nijak nesnižuje opakování dosavadní argumentace správní argumentace, když navíc žalobce neuvádí, z jakého důvodu by právě opakování předchozího obsahu rozhodnutí a podání žalobce mohlo způsobit nedostatek náležitostí rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.
32. Další žalobní námitky jsou spojeny především s hodnocením dokumentace restaurátorských prací v Olomouci, ve Vysokém Mýtě, ve Valdštejnském paláci v Praze a v Šumperku. Ačkoli to žalobce výslovně neuvádí, je z podaných námitek patrné, že v nich polemizuje se závěry znaleckého posudku Národní galerie v Praze ze dne 29.11.2012, č.j. NG 1712/2012, který vyžádalo ministerstvo na základě právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 1.4.2008, č.j. 5 As 18/2007 – 157, ve

kterém uvedl „I v tomto případě však Nejvyšší správní soud považuje řešení otázek, které stěžovatel učinil předmětem sporu, za natolik odbornou záležitost, k níž soud není dostatečně odborně vybaven. Také zde platí, že pokud proti sobě stojí protichůdný názor správního orgánu (v této části v rozhodnutí již řádně odůvodněn) proti odbornému názoru stěžovatele v oblasti malířského umění, v níž soud nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi, je namístě přistoupit k dokazování dle § 77 s. ř. s., a to ve formě znaleckého posouzení.“

33. V průběhu správního řízení si tedy ministerstvo vyžádalo od Národní galerie nový znalecký posudek č.j. NG 1712/2012 ze dne 29.11.2012, kterým byly posouzeny všechny žalobcem předložené dokumentace restaurátorských prací.
34. Ze správního spisu je patrné, že v průběhu správního řízení byla k námitkám žalobce řešena podjatost Národní galerie s tím, že ministerstvo kultury usnesením ze dne 28.11.2012 námitku podjatosti zamítlo a návrhu na vyloučení znaleckého ústavu Národní galerie nevyhovělo. Ačkoli byl žalobce řádně poučen, proti tomuto usnesení nepodal žádný opravný prostředek a rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.12.2012.
35. Po vypracování znaleckého posudku byl žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vyzván dne 29.3.2013 k seznámení s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce měl tedy možnost se mj. i ke znaleckému posudku vyjádřit, avšak svého práva k vyjádření ani k případnému navržení doplnění podkladů nevyužil. Odborné závěry uvedené ve znaleckém posudku tedy nijak nezpochybnil a ministerstvu, ani žalovanému, nic nebránilo v tom, aby ve svých rozhodnutích závěry znaleckého posudku citovaly a vycházely z něho. S ohledem na to, že předmětem sporu je skutečně vysoce odborná záležitost, jak zdůraznil i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, vychází i městský soud ze závěrů uvedených v tomto znaleckém posudku a důvodnost žalobních námitek posuzuje s ohledem na to, zda závěry žalovaného jako odborného garanta uvedenému posudku korespondují a zda žalovaný své závěry řádně odůvodnil. Přitom soud znovu připomíná, že řízení před správními orgány na obou stupních tvoří jeden celek, a proto je nutné napadené rozhodnutí posuzovat i s ohledem na argumentaci správního orgánu uvedenou již v rozhodnutí prvostupňovém.
36. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce námitkami k odstavcům 1.1., 1.3., 2.1., 2.2., 3.1. a 4.1. napadeného rozhodnutí napadá tu část rozhodnutí, ve které žalovaný pouze konstatuje obsah znaleckého posudku vypracovaného Národní galerií. Žalobce tedy napadá odborná stanoviska znaleckého ústavu a nikoli závěry správního orgánu. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce námitky proti závěrům uvedeným ve znaleckém posudku vznáší poprvé až v nyní podané žalobě, ačkoli měl možnost se k tomuto znaleckému posudku vyjádřit již v řízení před ministerstvem nebo mohl tyto námitky uplatnit v podaném rozkladu. To se však nestalo, když, jak soud již výše uvedl, žalobce svého práva k vyjádření k podkladům, tedy i ke znaleckému posudku, nevyužil. V podaném rozkladu žalobce pouze uvedl, že nebyly vypořádány námitky podjatosti členů komise, i podjatosti některých osob, které mají bezprostřední vztah k Národní galerii v Praze, přesto své zamítavé rozhodnutí ministerstvo opřelo o znalecký posudek, že účelový znalecký posudek Národní galerie ze dne 29.11.2012 nelze považovat za hodnověrný důkaz a vyjádřil také nesouhlas s důvodem zamítnutí žádosti, tedy že nepředložil nejméně tři požadované restaurátorské práce. Žádné bližší důvody, případně tvrzení, kterými by tento závěr zpochybnil, ale neuvedl. Tím byl zároveň předurčen rozsah přezkumu prvostupňového správního rozhodnutí ze strany žalovaného, který přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí v rozsahu těchto námitek.

37. Městský soud v Praze v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobci sice nic nebránilo ponechat si argumentaci až na řízení před správním soudem. Z povahy věci pak ovšem nemůže žalovanému správnímu orgánu účinně vytýkat, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení žalobce neuvedl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62).
38. Žalovanému tedy nelze vytýkat, že se jednotlivými odbornými závěry znaleckého ústavu podrobně nezabýval. Pokud tedy žalobce vznesl v podané žalobě námitky proti odborným závěrům znaleckého ústavu, které správní orgány převzaly do svého rozhodnutí, je z hlediska vypořádání těchto námitek podstatné, že tyto závěry nebyly v průběhu správního řízení žalobcem zpochybněny. Pro úplnost soud uvádí, že vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno na žádost, uplatňuje se zde v plném rozsahu zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu a žalobce mohl své námitky vůči znaleckému posudku uplatnit pouze do vydání prvostupňového rozhodnutí, což ale neučinil.
39. Soud se proto zabýval pouze otázkou, zda správní orgány vycházely při zamítnutí žádosti žalobce z dostatečně zjištěného skutkového stavu, zda tedy byly jejich závěry učiněny v souladu s provedenými důkazy, tedy kromě jiného i se závěry znaleckého posudku ze dne 29.11.2012, a zda svá rozhodnutí řádně odůvodnily.
40. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost, že žalobce nepředložil nejméně tři restaurátorské práce ve specializaci restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb, kterými by prokázal své odborné schopnosti podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb.. Správní orgány dospěly k závěru, že předložené dokumentace restaurátorských prací jsou nedostatečné. Z obou napadených rozhodnutí je patrné, že k závěrům o nedostatečnosti předložených dokumentací správní orgány dospěly zejména na základě závěrů znaleckého posudku ze dne 29.11.2012, který, jak soud již několikrát uvedl, nebyl žalobcem v průběhu řízení zpochybněn a byl vypracován právě z důvodu, aby byly odstraněny vzniklé pochybnosti o odborných schopnostech žadatele a kvalitě jeho restaurátorských prací. Je ale nutno zdůraznit, že ministerstvo nevycházelo pouze z tohoto znaleckého posudku, ale že při vydání rozhodnutí zohledňovalo i další již dříve opatřené podklady, které v rozhodnutí posoudilo v kontextu s tímto znaleckým posudkem, ve kterém znalecký ústav u každé jednotlivé dokumentace uvádí, v čem spatřuje její nedostatečnost, s tím že u každé z předložených dokumentací uvádí zjištěné konkrétní vady.
41. Podle ustanovení § 14a odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb. *„dokumentace podle odstavce 4 písm. b) musí obsahovat komplexní vyhodnocení příslušných průzkumů a výzkumů, fotodokumentaci stavu díla před započetím restaurátorské práce, v průběhu jednotlivých etap, a po ukončení práce, popis použitých technických a technologických postupů a materiálů, rozbor a vyhodnocení případných nových zjištění o díle a pokyny pro jeho další ochranný režim.“*
42. Z prvostupňového rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný náležitosti jednotlivých předložených dokumentací hodnotil právě s ohledem na požadavky, které na dokumentaci klade citované ustanovení. Přitom je nutné zdůraznit, že žalobce ani v žalobních námitkách nevyvrátil existenci vytýkaných podstatných vad předložených restaurátorských dokumentací, které konstatoval znalecký posudek Národní galerie v Praze ze dne 29.11.2012. Žalobce v podstatě pomíjí fakt, že důvodem pro zamítnutí žádosti byly konkrétní závažné nedostatky jednotlivých dokumentací, kterými právě v důsledku těchto nedostatků nebylo možné prokázat, že restaurátorským zásahem byla

respektována technická a výtvarná struktura originálu. Žalobci bylo vytčeno, že fotodokumentační i textová část byly neúplné, nejsou zachyceny jednotlivé části restaurování, mnohdy chybí důležité snímky celkového stavu díla před započatím restaurování, v průběhu jednotlivých etap a dokončení práce. Grafická část je v některých případech (práce ve Valdštejnském paláci v Praze, práce ve Vysokém Mýtě) nejasná, zmatečná a nekvalitní a tedy nedostačující. Rovněž textová část dokumentací je nedostatečná, neboť v rozporu s § 14a odst. 6 zákona, dokumentace neobsahují komplexní vyhodnocení příslušných průzkumů a výzkumů, což představuje závažný nedostatek – zejména s přihlédnutím k tomu, že žadatel používá postupy, které jsou ve vztahu k uváděným zjištěním problematické či zcela nevyhovující a bez jasného zdůvodnění neobhajitelné (např. práce v Moravské Třebové, práce ve Vysokém Mýtě). Ministerstvo pak zdůraznilo, že ve všech případech buď absentuje, nebo je zcela nedostatečný samotný průzkum nebo jeho vyhodnocení (v dokumentaci práce v Olomouci chybí průzkum stavu památky a malířské techniky, v dokumentaci práce v Bozkově žadatel provedl pouze vizuální průzkum, který je pro požadovanou specializaci a prokázání žadatelových odborných schopností pro danou specializaci naprosto nedostatečný; v dokumentaci práce ve Valdštejnském paláci v Praze se žadatel nezabýval průzkumem barevných vrstev; nedostatečný je průzkum i v případě práce v Šumperku, kde chybí hlubší laboratorní průzkum obhajující zvolený postup či průzkum barevných vrstev, a v případě práce v Moravské Třebové a ve Vysokém Mýtě chybí vyhodnocení průzkumu). Žadatel v předložených dokumentacích rovněž dostatečně nezdůvodňuje volbu konkrétních postupů či použitých materiálů, a to v některých případech i přes jejich značnou problematickost. Součástí restaurování je i schopnost zpracovat restaurátorskou dokumentaci, která je výchozím podkladem pro budoucí restaurátorské zásahy. Její součástí musí být i koncepce restaurátorského zásahu v širších souvislostech, restaurátor musí umět zdůvodnit volbu použité technologie, která vychází z výsledků provedeného komplexního restaurátorského průzkumu. Jasně patrný nedostatek je například v případě dokumentace restaurování v Šumperku či Bozkově. Žadatel by měl prokázat znalost a dovednost použití dalších potřebných technologických postupů či schopností, tedy i základní dovednost, zachovat původní styl a způsob malby. O této schopnosti však vznikají důvodné pochybnosti, zejména s ohledem na kvalitu prací prezentovaných v dokumentaci práce v Bozkově, kde je patrná nekvalitní rekonstrukce horní části Panny Marie, zcela nedostačující je zde (zejména na obloze restaurovaného výjevu) rovněž retuš, v dokumentaci práce v Moravské Třebové, kde jsou patrné špatně vyretušované tmely a retušované partie se místy jasně vydělují od originální malby, či v dokumentaci práce v Šumperku, kde je zřejmá zcela pochybná kvalita retuše a rekonstrukce andílka na fotografii č. 21. Vzhledem k tomu, že v jednotlivých dokumentacích opakovaně chybí důležité srovnávací snímky zachycující stav díla před restaurátorským zásahem a po něm, nelze jimi dle ministerstva prokázat, že restaurátorským zásahem byla respektována technická a výtvarná struktura originálu. Náročnost některých předložených prací pak neodpovídá náročnosti požadované specializace, na což poukázal i posudek Národní galerie v Praze ze dne 29. 11. 2012. Jde o práci v Olomouci a práci ve Vysokém Mýtě, které bez ohledu na otázku jejich zařazení dle třídníku specializací v příloze č. 1 zákona svým obsahem, rozsahem prováděných restaurátorských prací a jejich náročností nejsou průkazné ve vztahu k posouzení odborných schopností žadatele podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona a žadatel jimi neprokázal (rovněž s ohledem na další výše uvedené nedostatky a

neúplnosti těchto dokumentací) potřebné odborné schopnosti podle uvedeného ustanovení pro plný rozsah požadované specializace.

43. Z uvedeného je tedy patrné, že správní orgány uvedly konkrétní důvody, pro které dospěly k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro vyhovění jeho žádosti, když v řízení o povolení k restaurování nepředložil ve smyslu § 14a odst. 5 písm. c) zákona dokumentace nejméně tří restaurátorských prací ve specializaci restaurování malířských uměleckých děl – nástěnných maleb, kterými by prokázal své odborné schopnosti podle § 14a odst. 4 písm. b) zákona. Naopak žalobce žádné konkrétní námitky zpochybňující tento závěr ani v podané žalobě neuvedl, když ani netvrdil, že by dokumentace minimálně tří požadovaných restaurátorských prací, které by požadované podmínky splňovaly, předložil a tím zákonem požadované podmínky splnil.
44. Výše uvedenou argumentaci o nedostatečné kvalitě žalobcem provedených prací nemůže zvrátit ani v žalobě uvedený odkaz na odpovědnost vedoucího práce, neboť žalobce jako žadatel měl povinnost předložit dokumentaci prokazující, že žadatel úspěšně a samostatně restauroval věci, které nejsou kulturními památkami., jak je ostatně výslovně uvedeno v § 14a odst. 4 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb.
45. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

Praha 4. května 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.